

радость за п'янство и за смущенія смѣшена сось устремителны страсти и горителны совѣстны обличенія: другая же есть, една радость словесна, въ кою се нахожда нѣкаква вещь блаженна и небесна; она є всегда чиста, доброцвѣтуща и тиха, нищо не може да ю увехне; колко ю человекъ обятствува, толко ю нахожда посладку; она увеселява душу, безъ да ю смути. Тога изліяхъ много слезы отъ радость, и разумѣхъ че нищо не є по сладко само да плача тако. О колко са блаженни, казовахъ, онія человекы на кон се показува добрдѣтель со всичкія украшенія своя! Возможно ли є да ю види нѣкой и да ю не возлюби! да ю обыча и да не буде благополученъ!

Тога ми Менторъ рѣче: азъ требува да те остава; тую минуту похождамъ: понеже не ми є прощено да се забава повечъ. Каде отхождашь? отговорихъ му: въ кою ненаселяему землю не ща ти послѣдъва? Не надѣйся че ще ми избѣгнешь; искамъ подобрѣ да умра на стапалки твои. Като говорехъ тыя глаголы, держехъ го со своею силою моею. Всеуе, рѣче ми онъ, се надѣешь да ме удержишь. Жестокій Метофисъ ме продаде на Етіопи или Арапскій торговцы. Они като отидоха на Дамаскъ въ Сирію по торговію свою, понскаха да ме продадять, надѣющася да стяжатъ нѣкое голѣмо количество сребра, отъ єдного що се именуваше Азанлъ, кой искаше да купи єдинъ робъ Грекъ, за да познае Греческія обычан, и да научи знанія нашя. Во истинну, Азанлъ ме купи зѣло скупю. Но онова що му казахъ ради нашія обычан собуди любопытство его и опредѣли да отиде на Критскій островъ за да научи мудрыя законы Миносовы. Во время мореплаванія нашего, понеже ни